

Δημήτρης Χριστοδούλου (*Εκ του συστάδην*, 1957, *Εστίες αντιστάσεως*, 1959, *Μετά το Ανακλητικό*, 1960, *Παραμεθόρια*, 1961, *Πάροδος*, 1962).

Κώστας Γαρίδης (*Η σιωπή και οι άνθρωποι*, 1959, *Ανακωχή με τη σιωπή*, 1960, *Στώμεν καλώς*, 1963).

Έρφη Αιλιανού (1924-1993) (*Δώδεκα παραλλαγές στο γεφύρι της Άρτας*, 1959, *Ελεγείες*, 1963).

(Να σημειωθεί και εδώ ότι η κατάταξη των ποιητών δεν έχει αξιολογικό χαρακτήρα.)

Κριτικοί σχολιασμοί τους

Αν ακολουθήσουμε τη βούληση της ποιήτριας Ελένης Βακαλό, η προσωπική ποιητική της γραφή αρχίζει από τη συλλογή *Το δάσος* (1954) και περιλαμβάνει την *Τειχογραφία* (1956) και όλες τις συλλογές που αναφέραμε προηγουμένως, επιπλέον δε την επόμενη *Ο τρόπος να κινδυνεύουμε* (1966). Η ακριβής παράσταση της ποίησης αυτής, με ελάχιστες διαφοροποιήσεις και διαγραφές, παρουσιάζεται στην έκδοση με τον γενικό τίτλο *Γενεαλογία του κόσμου* (1990, επιμέλεια Μαρία Κυρτζάκη), ενώ το 1971 είχαμε μια δίγλωσση έκδοση με αγγλική μετάφραση από τον Paul Merchant.

Δεν έχει νόημα να αντιγράψουμε ως χαρακτηριστικό κάποιο ποιήμα της από την πραγματικά κυλιόμενη, οιονεί αυτοβιογραφία, ποιητική γραφή της Βακαλό. Διά ταύτα, εν πλήρει συνειδήσει της ατελούς απόδοσης του συνόλου από ένα απόσπασμα, αντιγράφω το πρώτο και την αρχή του τελευταίου ποιήματος της *Γενεαλογίας*:

Κοιτάζοντας ένα σπουργίτι μου φάνηκε

Συχνά το σπουργίτι μου φαίνεται γρήγορο γκριζο ποντίκι όταν περνά, μεγάλη δεν είναι η διαφορά, ευκίνητο ωραίο και το ποντίκι που το φοβόμαστε γι' αυτό δεν βλέπουμε τόσο που μοιάζουν με τα πουλιά

Θέλω να πω,

Στις αποστάσεις πληθαίνουν οι αισθήσεις μας αν άλλες θυμίζουν γνωστές

Κι ακόμη,

Ένα πουλί πληγωμένο είναι πιο ελαφρύ

Όπως μια γυναίκα αγκαλιασμένη στον ύπνο;

Γενεαλογία

Είχα από τον πατέρα του πατέρα μου

Ίδιο όνομα, παππού τον βουτηχτή

Στη Νίσυρο που έζησε, ένα μικρό νησί.

Το Άλλο του πράγματος, Ποίηση 1954-1964, 1995, σ. 105

